

»Кълна се въ гроба на майка си, че казахъ предъ следователя пълната истина по смъртѣта на жена ми. Когато дойде щастливиятъ день, да отида тамъ, дето е тя, день, който азъ ще чакамъ съ мъчително нетърпение, моля приятелитѣ си, да наредятъ да бѣда погребанъ при нея. Надъ менъ да се посади една дафина, а надъ нея единъ яворъ«.

(Изъ завещанието на Яворовъ).

Единайсетъ години ни делятъ отъ оня есененъ день, когато, Яворовъ ослепялъ, изоставенъ отъ всички, даже и отъ свои близки приятели, охуленъ и изтерзанъ до последна мѣрка, обиденъ горчиво отъ своята родина, на която бѣ служилъ цѣль животъ, въ последна сиромашия, наричанъ престѣжникъ и убиецъ, тури край на своя мъченически животъ...

Замина си той, тѣжната вестъ премина безшумно презъ цѣла България и отекна въ сърдцата на малцина млади хора, които въ неговата черна сѣдба, виждаха своята собствена сѣдба...

»Азъ бихъ свършилъ отдавна, пише той на сестра си, но желанието ми да напиша книга — некрологъ за нея и за себе си и да дочакамъ края на безкрайното дѣло, ме все още задържаха. Но сега, трѣбва да се откажа отъ това си желание. Азъ решихъ да умра вече. Вѣрвамъ тоя пътъ смъртѣта да не ми измѣни... Азъ се радвамъ на външнитѣ причини, които ме каратъ да побързамъ: липсата на средства за съществуване и пристрастниятъ сѣдъ, който си позволява да отиде до фалшификация на данитѣ«...

Той чакаше, а дѣлото се протакеше, подклаждано отъ ония, които виждайки, че протакането е убийствено за него, поискаха по тоя начинъ да го тормозятъ и заставятъ да свърши съ себе си. Въ услуга на тая кауза се впрегнаха всички малки низко-подли човѣчета, които Яворовъ